

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzju Steubenu — Rr.

Ko so prišli zvečer rdeči možje domov, so ga zasledovali, a brez uspeha, ker niso imeli konj.

Srepo je pogledal Toma, ki je bil ves uničen, in rekel: »Ali slišite, šavanojci, to je morilec Se-cunte in Vištonviš!«

Ne da bi rekel kaj drugega, je odšel skozi vrata.

6.

Rdeči Tom

Fitzpatrick je zapustil z osvobojenimi ujetniki Chillicothe. Za rdečega Toma

Zaradi umora in tatvine ni hotel uničiti velikega dela — zveze z Indijanci. Strogo je obsodil Irčevo ravnanje, predlagal ostro obsodbo in obžaloval, da ga je sploh kdaj branil.

Po dolgih dogovorih so pokadili pipo miru in ujetniki so svobodni zapustili Chillicothe. Rdečega Toma so prepustili usodi, ki si jo je bil sam pripravil.

Logan, poglavar Irokezov, je odšel z njimi, ker ni maral gledati smrti rdečega Toma, ki ga ni mogel več rešiti.

Cez dve uri so srečali lovce, ki so se

se je boril kakor medved, a Kornstalk je samo dejal, da bo obsojen po šavanojski pravici.

»Kako ste mogli umoriti in oropati ljudi, ki so vam rešili življenje, Tom?« ga je vprašal Wuli.

Irec je slišal besede in v strahu odgovoril: »Saj nisem moril! Če ubijem volka, še nisem moril. In Indijanci niso ljudje...«

Smrtna tišina je nastala v zborovalnici. A mahoma je vstal Kornstalk, ki je začel vpiti in pozabil ves svoj mir:

»Spravite ga ven!«

Nihče se ni upal upirati. Glavarji, ki so Irca kolikor toliko razumeli, so sovražno gledali belce. V nevarnosti so bili ujetniki, pogodba in morda celo odposlanci, če ne bi častnik rešil položaja.

vračali z obilnim plenom. Ko so jim pokazali zadevo, so se prijateljski razšli.

Tekumze je takoj opazil, da manjka rdeči Tom. Ko so mu povedali, da bo kaznovan, je v diru odšel proti vasi.

Logan ga je videl, kako je bil razburjen, se poslovil od belcev in z veliko naglico odjezdil za njim.

Tekumze je v divji ježi dospel v Chillicothe, se preril skozi množico, ki je bila na trgu, in v trenutku spoznal prizor.

Rdeči Tom, ki je bil privezan h kolu, se je zvijal v mukah, a množica, ki je stala okoli njega, se mu rogala in ga oponašala.

Tam gori na odru so sedeli glavarji vseh zvezanih rodov in mirno gledali mučenje.

Rdeči Tom je visel le še na vezeli: na podplate so mu pritiskali žareče ogelje, ga živega skalpirali, mu rezali jermena iz kože in si izmišljali še vse druge muke, ki jih pozna le krvava domišljija maščevalnega Indijanca. Že zdavnaj se je bil onesvestil, a vsa tolpa je podivjana plesala okoli njega. Tekum-

zeju se je zagnusilo, zgrabil je nož in ga zasadil koso pečenega mesa, ki je bil nekdanj živ in se imenoval rdeči Tom v srce. Nato je pograbil bat in ga vrgel Kornstalku pred noge:

»Kaj si naredil iz Šavanojcev? Bili so junaški vojniki, a zdaj so živali, ki ližejo kri propalice! Sramota!

Vse je utihnilo, ko je Kornstalk vstal in zagrabil za bat...

A Tekumze se ni zmenil zanj, pokazal mu je hrbet in začel znova: »Ali je to navada rdečih mož? Bojazljivci so Šavanojci! Zakaj niste pustili belemu možu, da bi se branil? Zgubite se v svoje jame, pasji bratje! Česa še čakate?«

Divje neradi so se umikali pred njim, marsikdo je trdneje stisnil nož, močnejše napel lok. Svarilen klic je Tekumzeja opozoril, da je Kornstalk za njim, ko je mahoma šinila črna senca med njiju in bivolji plašč je objel »Letečo puščico« Z desnico je pokrival Logan Tekumzeja, a levico mu položil na glavo, rekoč:

»Ta vojniki je pod Loganovim plaščem in Logan je gost Šavanojcev!«

Kakor en mož so se pridružili glavargji Miamičev in Piankešojcev.

Kornstalk je molčal in divje gledal Logana, le mig bi bil zadoščal, pa bi uničil njega in Tekumzeja. A v tem je prišel Mičikinikva bliže in jih pozval, naj bodo mirni.

Kornstalk je stal še vedno nepremično in mislil:

»Gost je sveta oseba — nesreča pride na onega, ki mu stori žal. — Logan ima na tisoče prijateljev, ki ga bodo maščevali. — Logan je glavarg šestih narodov.

Odločil se je, da ne bo izpostavil svojega naroda maščevanju Irokezov. Predobro ga je učila huronska usoda.

Obrnil se je k Loganu in rekel:

»Logan je gost Šavanojcev in preklet bodi, kdor mu stori kaj žalega!«

Ne da bi še kaj rekel, se je zavil v plašč in odšel v kočo. Tekumze, ki ga je moral Logan skoro vleči, je videl povsod le grenke poglede in sovražnost; le tam dobi se mu je svetil iz črnih oči ponos, ljubezen in zahvala. Tam je stala Kristal, Kornstalkova najmlajša hči.

Konec.

† Srečko Kosovel:

Deklica molí

Moj ljubi Bog

saj veš, da nimam mamice
in da je ata daleč, daleč.

Sama sem ob posteljici, sama
ah sama, vedno sama.

Samo stari Sultan mi pride naproti
zvečer ko se vračam s paše,
a on ne zna govoriti

in glej, on tudi ne zna moliti,

o, in vsi pravijo, da bo umrl,
ker je star.

O, Bog, tega ne smeš dopustiti!

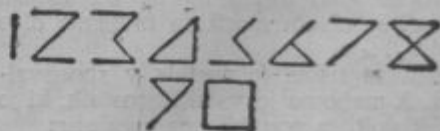
Pečatni prstan kralja Salamona

Pred 2880 leti ali bolje rečeno leta 950. pr. Kr. je živel v Jeruzalemu slavni kralj Salomon, ki je zgradil prvi

tempelj v Jeruzalemu. Kralj Salomon je nosil na desni roki krasen pečatni prstan, ki je bil okrašen z velikim draguljem. V dragulj je bilo vzrezljano skrivnostno znamenje, kakor vam kaže slika 1.

Prstan je bil talisman kralja Salomona. Njegovi podaniki so menili, da pečatni prstan čuva kraljevo modrost

in ga varuje zlobnega duha. V tem pečatnem prstanu pa najdemo tudi načrt za sestavitve števil, ki so bile v tisti dobi »akšne, kakor vam kaže slika 2.

Zgodba o materi, ki ni mogla umreti

V majhni vasi je živel siromašna mati s svojo edinko. Pred leti se ji je bil mož odpeljal v Ameriko, da bi zaslužil mnogo denarja. Vsak mesec ji je poslal pismo, kateremu je vselej priložil tudi kak bankovec. Tako je minulo leto dni in žena je s hčerko brezskrbno živila v svoji majhni hišici.

Kmalu je Anica začela hoditi v šolo. Odslej pa ni bilo iz Amerike nobenega glasu več. Uboga žena je zaman dan za dnem pričakovala poštnega sla. Minuli so tedni, v hišo je prišla beda in pomanjkanje, a še vedno ni bilo nobene vesti iz Amerike. Tedaj je mati začela šivati, da si je zaslužila nekaj denarja. Vsak dan je do poznega večera sedela pri šivalnem stroju. Med tem je Anica hodila v šolo, se učila in se igrala.

Ko je pa prišla jesen, je mati zbolela. Lica so ji upadla, oči so se ji vročično svetile in vsak dan je bolj hiralala. Ponoči jo je dušil suh kašelj in solze so ji zalile oči. Vkljub bolezni pa je uboga mati še vedno šivala. Kadar se je je lotila omotica, je pomislila na malo Anico in vzdihnila: »Saj ne smem umreti! Kdo bi potlej skrbel za mojega otroka? Kdo mu bo odslej česal zlate laske? Kdo ga bo uspaval? Kdo mu bo stregel, če bo bolan?«

Ta misel jo je hrabrila, dokler ni prišla zima. Z mrazom pa se je njena bolezen poslabšala in morala je leči v posteljo. Anica ji je ljubeče stregla in dobri sosedje so jima nosili hrane. Ponoči, kadar je mala Anica vsa trudna zaspala, je bolna mati krčevito sklenila roke in molila:

»O Bog, ne daj, da bi umrla in zapustila svojega otroka nepreskrbljenega! Kako bi mogla mirno ležati v grobu, ko vem, da ga ni človeka na svetu, ki bi se tako zavzel za Anico, kakor jaz! Usmili se in daj mi, da ozdravim, ali pa stori čudež, da bo otrok rešen bede!«

Tako je molila mati vsako noč. Vsi ljudje so se čudili, da uboga žena ne more umreti. Zdravnik je že zdavnaj nehal upati, da bi okrevala, in ko so mu ljudje povedali, da sirota še vedno trpi in živi, jim kar ni mogel verjeti. Praznoverni ljudje so se ogibali male hišice, češ, »vrag se je naselil v nji in ne da materni duši, da bi šla v nebesa!« Bolnica je tiho ležala na svoji postelji, vsa bela in drobna. Le njene velike oči so se bleščale, da je bila vsa soba svetla od njih. Anica je sedela ob njeni postelji in veselo kramljala:

»Glej, mamica, zunaj je že pomlad! Ali slišiš, kako veselo prepeva kos?«

»Slišim, dete,« je s slabotnim glasom zašepetala mati in solze so ji tekale po licih. Tedaj pa so se nenadoma odprla vrata in vstopil je visok mož.

»Tone!« je kriknila mati in strmela vanj kakor v kako prikazen.

»Da žena, jaz sem! Ali nisi dobila mojega pisma, ki sem ti ga pisal lansko jesen? Saj tam sem ti sporočil, da pridem v začetku maja domov!«

Tedaj mu je žena povedala, kako je leto dni zaman čakala njegovih vesti, kako je šivala, da je lahko preživljala sebe in malo Anico, in kako je naposled zbolela. Ko je mož zaslišal te besede, se je bridko razjokal.

»Pisal sem ti lani, da moram na dolgo potovanje, odkoder mi ne bo moči pošiljati vesti in denarja. Zato sem priložil pismu veliko vsoto, da bi bila lahko brezskrbno čakala moje vrnitve. Gotovo je pismo nekdo ukradl. Moj Bog, in vedve sta živeli v bedi, med tem ko sem imel jaz vsega dovolj. Mnogo denarja sem prinesel s seboj in odslej vama ne bo treba ničesar več pogrešati!«

Med tem ko je mož govoril, je mati položila Aničino drobceno roko v njegovo. Potem je tiho dejala:

»Zdaj lahko umrem! Skrbel boš za dete in jaz bom lahko mirno spala v grobu, zakaj zame ni več okrevanja!« Se enkrat so njene oči poiskale malo Anico — nato so se za vedno zaprle.

Taka je zgodba o materi, ki ni mogla umreti...

Moja mati

Mati mi je najdražja in največja dobrotnica. Že od rane mladosti skrbi zame. Če sem bolna, čuje pri meni, da hitro spet ozdravim. Vedno me uči lepega vedenja. Vsak dan molim k ljubemu Bogu, da mi še mnogo let ohrani zlato mamico!

Hela Tomšič, uč. IV. razr. na Vrhniki.

Moja mamica dela in skrbi zame. Ko jaz že spim, ona še dolgo sedi pri stroju in šiva, da nama zasluži hrano in obleko. Vse žrtvuje zame. Zato jo imam pa tudi rada, bolj ko vse drugo na svetu.

Marica Čiaffarin, uč. I. razr. v Domžalah.

Saj ne morem popisati, kako zelo ljubim svojo mamico. Noč in dan jo je skrb zame. Če sem bolna, mi streže in neprestano misli, kaj bi mi lahko še dobrega storila. Ne morem si predstavljati, kako hudo mora biti onim, ki nimajo več matere. Saj še pregovor pravi: »Še solnce ne sije tako lepo kot materino oko!«

Sonja Černe, uč. III. razr. v Skoplju, hotel »Pariz«.

Kakor vsak narod praznuje materinski dan, tako ga tudi naš. Mater smo dolžni spoštovati. Ona se trudi za nas, da nas lahko preživlja. Največ trpljenja in skrbi ima z nami, dokler smo še majhni. Če si bolan ti streže in marsikdaj dobiš od nje kak dinarček. Saj pregovor pravi: »Večje dobrote ni na svetu, kakor je mati!«

Rihard Kus, dijak, II. razr. mešč. šole, Trbovlje II.

Najdragocenejše bitje na svetu je mati. Ona je vir vsega veselja, vse sreče. Njeno skrbno oko čuje dan in noč nad otroci, kakor angel varuh bedi nad njimi. Ona se trudi na vse načine, da bi ničvrednega otroka privedla na pravo pot. Njeno oko se leskeča lepše kot sto biserov, saj pregovor pravi: »Solnce ne sije tako lepo, kakor materino oko.«

Petelinšek Ida, uč. 6. razr. 1. odl. v Oplotnici pri Slov. Konjicah.

Moja mati se je rodila l. 1897, v Grobelnem, lne ji je Marija. Moja mati je zelo skrbna in dobra, posebno za nas štiri otroke, zato jo tudi iz vsega srca ljubimo in spoštujemo.

Stanko Čujež, uč. III. razr. v Rogatcu.

Kadar mislim nate, draga mati, mi zakoprni srce po tebi. V prelepi gorski kotlini, v vasi Bled, tik ob beli cesti stoji hiša in tam biva moja mati.

Na milem, bletem obrazu se ji pozna, da je že mnogo trpela. In koliko je pretrpela moja mila mati zaradi mene, da me je lahko pošteno preživljala! Iz njenih temnorjavih očj pa seva mir in ljubezen do svojega

otroka. Kolikokrat so me njena usta poljubila na čelo. Zato predraga mati, ne bom nikoli pozabila tvoje ljubezni in vseh dobrot, ki si mi jih izkazovala. Vroča molitev se dviga proti nebu zate, draga moja mati!

Lojzka Palhartinger, uč. VII. razr. na Bledu.

Presrečen sem, ker imam še živo ljubo mater. Ona skrbi, da ne trpim pomanjkanja in da zjutraj o pravem času vstanem, da ne zamudim šole. Njena ljubezen je tako velika, da je ne morem popisati. Zato spoštujem in ljubim svojo mater iz vsega srca!

Slavko Janžekovič, učenec V. razr. v Celju.

Mamo imam zelo rad. Kadar sem bolan me neguje. In kako težko mora delati, da nama zasluži denarja. Časih ji malo nagajam, pa se potem jezi. Kadar me nabije, se nikdar ne jočem, ker me nič ne boli. Rad jo imam zato, ker me ima tudi ona tako rada.

Gorgonij Stant, uč. 7. razr. v Ljubljani, Kolodvorska ulica 18.

Moja mati je moj največji zaklad. Ona je vir vse ljubezni in dobrote. Noč in dan skrbi in dela za nas otroke. Zase ne zahteva nobenega plačila, čeprav časih mnogo pretrpi. Zato ji moram povrniti njen trud s pridnostjo in ljubeznijo. V molitvi prosim Boga, da še dolgo ne ugasnejo njene blage oči!

Oto Zazvonil, uč. I. razr. mešč. š. v Trzinu.

Vsi ljudje se v teh dneh spominjajo svoje matere. Tudi jaz mislim nanjo, a s posebno hvaležno udanostjo mislim te dni na svojega očeta. On je delal vse dni in vse noči, da smo otroci lahko hodili v šolo. Vsak dinar je prinesel domov, da smo imeli dovolj hrane in zdravo stanovanje. In tiste urice, ki so mu bile namenjene za počitek je žrtvoval nam; igral se je z nami in učil se je z nami. Tako smo živeli srečno in lepo, dokler nam ga ni ugrabila kruta smrt. Zdaj je pa vse drugače! Vsak dan molim zanj, da bi mu bila zemljica lahka!

Zmago Petrič, uč. II. razr. mešč. š. v Mariboru.

Natečaj »Moja mati« bomo nadaljevali do konca tega meseca. Dobri, kratki spisi dobro došli!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Rešitev računske naloge

123	58	134	52
9	74	7	89
132	132	141	141
143	92	173	85
7	58	4	92
150	150	177	177

Daniš Gorinšek:

Mišek Miško

Mišek Miško je nesrečen, ko je mišjega rodu, ker pred mačjo mu zalego niti v spanju ni miru.

Gleda in blagruje ptico, ki v grmovju žvrgoli; če sovražnik se ji bliža, koj na varno poleti.

Mišek Miško ptico gleda, želja v srcu se zbudi: če bi v ptico spremenil se, srečen bil bi žive dni.

Kot željeno — že dobljeno! Miško — ptica je postal. Ali joj, — ko je zakrožil jastreb, se je vanj zagnal.

Miško — ptica prosi, čivka: Da bi srečno le ušel, rad povrnem se med miši, svojega rodu vesel!

Kot željeno — že dobljeno: Miško že po tleh beži. Naj so mačke tudi hude, več med ptice ne želi.

Gospod Čopek teče na vlak

Gospod Čopek se vedno kje zamudi, kadar mora na vlak. Seveda teče potem kot ponorel, da ujame zadnji vagon in plača kazen, ker se vozi brez vozovnice.

Nalepite njega in njegove noge na lepenko, pobarvajte njegov suknjič žirdeče, klobuk črno, noge sivo ali višnjevo.

Izrežite obrise natančno in zvežite skozi točko a in b z majhnim žeb-

ličkom ali paličico. Konec žebliček pripognite.

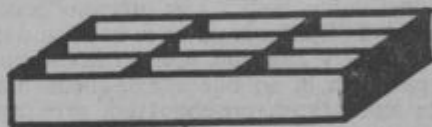

Zdaj pa le pogledajte, kako strašno hitro zna teči gospod Čopek, kadar se mu mudi na vlak.

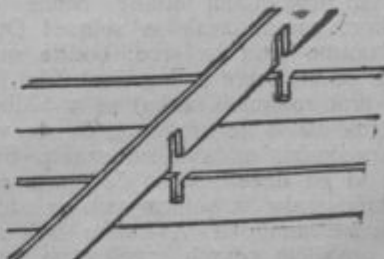
ZA SPRETNE ROKE

Zabojček za žeblje

Pri raznih delih bomo potrebovali žeblje raznih velikosti. Zato si hočemo napraviti zabojček, ki bo razdeljen v predale, da bomo mogli v njem imeti žeblje lepo urejene.

V ta namen vzamemo desčice zabojčka od kvasa, ki ga za en dinar dobiš pri vsakem trgovcu. Z žago si desčice razrežemo v te-le velikosti: 1 kos štirikotne oblike za dno zabojčka, 23 cm dolg in 15 cm širok. Ostale desčice pa naj bodo dnu primerno široke, kar vsakemu

pokaže njegov lastni okus in je razvidno tudi iz slik 1 in 2. Slika 2 tudi kaže, kako je vrezati zareze v desčice, ki služijo za predalčke.

Žagati se da najbolje z žagico izrezovalko; dobra je pa tudi vsaka navadna ne prevelika žaga. Kdor zna dobro rokovati z nožem, mu pa ni potreba niti žage.

Za zbijanje zabojčka lahko porabimo iste žeblje, ki smo jih dobili pri razdiranju kvasovega zabojčka.

Novice za male glavice

Strašno težavno se je letos pomlad vselila v našo deželo. April je za slovo silovito hudo migal z repom, dan za dnem nam je nasipal dežja, poropotal je z gromom in je ponekod tudi nasul debelo točo. Kaj takega ljudje že dolgo ne pomnijo. Toda zdaj smo tako rekoč na konju. Prišel je maj... ljubi maj, krasni maj... ali kako že poje stara pesem. Vemo pa še eno — a ta letos ni na mestu: Ljubi maj — marš nazaj, ker april je boljši bil...

Vsa dežela je v cvetju in zelenju. Čebelice so izletele na pašo, poigravajo se metuljčki, prepevajo ptičke, oglasila se je kukavica. Naj vam našteje mnogo let srečnega življenja in veliko, veliko kopo denarja!...

Pregovor pravi, da je doma vedno najlepše. Resnično. Ali vendar bi dejali, da so zdajle doli na našem solnčnem Jadranu še lepši dnevi kakor pri nas. Naša kraljica Marija se je s princi že odpeljala v Split, kjer uživajo lepoto pomladi. Spotoma pa se je kraljica ustavila tudi v Zagrebu, kjer so ravno imeli veleseljem in so bile razstavljene mnoge lepe stvari, posebno tudi prekrasno cvetje.

V minulih dneh so vam gotovo tudi v šoli marsikaj povedali o jetiki in o čuvanju zdravja. Jetika (tuberkuloza) je najbolj zavratna morilka človeštva. O, žalibog je tudi pri nas zelo razpasena. Treba bo vse storiti, da se obolenja na jetiki čim bolj preprečijo. Kdo pa so glavni preganjalki jetike? Nihče drug kakor: snaga, zrak in solnce! Otroci, polagamo vam na srce: bodite snažni, radi se umivajte in kopijate! Zdaj boste pa tudi razumeli, zakaj se v »Mladem Jutru« nikoli ne kregamo, če ste veseli in poskočni na svežem zraku. Srečni ste vi na deželi, samo če imate snago v hiši, zraka in solnca vam pa itak nikoli ne zmanjka. A koliko bolj revni so otročički revnih staršev po mestih, ki stanujejo v bornih zakajenih stanovanjih, na zraku pa skoro niso nikoli, ker skoro ne morejo nikamor drugam kakor na smrdljivo dvorišče ali na prašno ulico...

Mi pa bi radi, da bi vsa sedanja mladina zrastle čvrsta in učkala visoko starost. Zadnjič ste morda čitali, da živi v Srbiji najstarejši mož v naši državi Radenko Stevanović, ki šteje 121 let, njegov sin pa 95 let. In kakšna junaka sta še. V Slovenski Bistrici pa živi najstarejša Slovenka Jera Jelenova, ki ima

102 leti in je tudi še precej čvrsta.

Da boste junaki tudi vi, vam poleg uživanja prirode priporočamo tudi vežbanje pri Sokolu. O, saj vemo, da boste rekli: od samega zraka in solnca in vode in telovadbe se ne da živeti. Kaj, morda si želite, da bi tudi v vašem kraju imeli takšen avtomat, kakor ga imamo v Ljubljani: dva dinarja vržeš v špranjo, pa dobiš narezek ali klobaso ali malinovec?! Nič ne žalujte zaradi tega! Dokler so žganci in mleko pri hiši, si nikar ne želite avtomatov!

Andrej:

Zgodba starega peresa

Na moji mizi sta se našli dve peresi: novo, ki sem ga bil pravkar prinesel iz trgovine, in nerabno pero, ki mi ga je bil nekdo pobral s tal, misleč, da je še dobro, ker se še sveti skoro kakor novo.

»Ej, dete moje, jaz sem bilo tudi nekoč novo in zdravo,« je izpregovorilo nerabno pero novemu in se žalostno zamislilo.

»Pripovedujte svojo zgodbo,« prosi novo neizkušeno pero.

»Kupil me je v trgovini neki majhen porednež, Komarjev Jožef, ki hodi že drugo leto v šolo,« začne staro pero. »Spravil me je v škatlo in nesel v šolo. Bila je ravno lepopisna ura. Pisalo sem črko f. Maš pisar me je pritiskal tako nerodno in navpično, da sem se parkrat zabodlo v papir in poškopilo črnilo v debele, okrogle packe. Prišel je nato gospod učitelj in kregal mojega gospo-

darja. Ta pa si je zakril obraz z roko in od jeze grizel zgornji konec peresnika, v katerem sem tičalo. Nato je začel menda iz same trme zbadati z mojo ostro konico v klop. Moja ost je seveda kmalu zazijala na dvoje. Spustil me je parkrat s peresnikom iz višine, da sem se zaplčilo v klop, in bilo je po

meni. Bilo sem kaj žalostna prikazen! Šele pred nekaj urami sem stopilo z velikimi upi, zdravo in veselo v življenje in sedaj sem stalo hromo in uničeno nad belim papirjem, vleklo debele črte in puščalo za seboj velike madeže črnila.

Med odmorom me je moj gospodar snel s peresnika, me lepo obrisal ob hlače in prodal sosedovemu Tončku za tri gumbce, ker sem se še svetilo kakor novo.

Ko je neprevidni kupec izprevidel, da je opeharjen, je zahteval od prodajalca, da se kupčija razdere. Prodajalec pa ni hotel o tem nič več slišati. Nastal je prepir, boj in jok. Nič ni pomagalo. Sosedov Jožek je izprevidel, da je vse zaman, zagrozil je svojemu nasprotniku, da bo že vse mami povedal, in popustil. Pograbil me je in me zalučal na tla. Prišla je mimo neka deklica in me pobrala s tal, me obrisala v cunjico in položila na to mizo, ker je menda mislila, da sem slučajno padlo na tla. Tu sem spoznalo tebe.

Moje zgodbe je konec. Pisalo ne bom nikoli več, sirota! Čaka me samo še smetišče. Ti pa si še čilo in zdravo, zato boš lahko še mnogo pisalo. Napiši prosim te lepo, tudi te bridke spomine mojega kratkega življenja, da se laže odpravim k počitku.

Novo pero je staremu obljubilo, da mu izpolni to poslednjo željo, in jo je, kakor vidite, tudi res izpolnilo.

Razdelitev nagrad pridnim »Jutrovčkom«

Za nagrado so bili izžrebani:

1. Janko Konajzler, uč. III. razr. 1. š. v Retjah 134 p. Trbovlje I.
2. Hinko Haas, uč. III. razr. v Laškem.
3. Aubrecht Pepi, uč. II. razr. v Žalcu.
4. Brajnik Edi, uč. III. razr. v Kamniku.

5. Janko Cerar, uč. II. razr. v vasi Dobličje pri Črnomlju.

Vsak nagrajenec je dobil lepo knjigo, okrašeno z mnogimi slikami, iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

ŠALE ZA MALE

Nič za to

Neki general je prišel s svojo ženo v zdravilišče. Vsako jutro, ko sta sedla v voz, da se popeljeta na izprehod, ju je pozdravila stara beračica. Tako so minevali dnevi.

Nekega jutra ju je beračica spet pozdravila in dejala:

»Gospod, nocoj se mi je sanjalo, da ste mi podarili 10 dinarjev, vaša gospa mi je dala pa 20 dinarjev!«

General se je nasmehnil in odgovoril:

»Mar ne veste, da pomenijo sanje zmerom nasprotno!«

»Nu, dobro, potem mi boste dali vi 20 dinarjev, vaša gospa pa samo 10!«

Kitajski kralj

Pred mnogimi leti je živel na Kitajskem zelo moder kralj. Iz vseh delov sveta so hodili k njemu, da so slišali njegove modre besede. Marsikomu je pomagal z dobrim nasvetom in ljudje so ga hvalili v deveta nebesa.

Nekoč je prišel k njemu znamenit zdravnik iz Pariza. Med pogovorom je vprašal modrega kralja:

»Povejte mi, veličanstvo, kaj delate, da niste nikoli bolni!«

Kralj se je nasmehnil in odvrnil:

»Moji dvorni zdravniki imajo zelo dobre plače. A v tistem trenutku, ko zbolim, jim ustavim plače in tudi hrane ne dobijo več. Vidite, gospod, tej uredbi sem dolžan za svoje zdravje in hitro okrevanje od vsake bolezni!«

Prepirljivca.

Ti bi mi ugovarjal še tedaj, če bi ti rekel, da je dvakrat dve štiri!«

»Tega mi ti ne bi nikoli rekel, zakaj to je resnica!«

Kako spraviš jajce v steklenico

Brez velike težave lahko spravimo več surovih jajc v steklenico s pralci tenkim vratom. Vsak, ki ne ve, kako se to napravi, bo nejeverno zmajal z glavo.

In vendar je to zelo preprosto in enostavno. Najprej vzamemo navadno skledo in jo do vrha napolnimo s kisom. V kis položimo jajca in to previdno, da ne zdrobimo lupin. Čez štiri ure vzamemo jajca iz kisa. Med tem so se jajčne lupine zmečale in zdaj spravimo jajca brez težave skozi tenki vrat steklenice. Steklenico moramo pustiti nekaj ur odprto, da kis lahko izhlapi. Počasi dobijo jajca spet svojo prvotno obliko, lupine se spet strdijo in umetnija je končana.

Nekaj težkih vprašanj za prav bistré glave

1. Divja kokoš je zlegla jajce na jugoslovensko-turški meji. Katera država ima pravico do jajca?

2. Potniško letalo leti iz Beograda v Zagreb. Za to pot porabi 1 uro in 20 minut časa, na povratku pa samo 80 minut. Zakaj?

3. Kdaj je živel slovenski skladatelj Simon Gregorčič?

4. Kdo je bil vodja zarotnikov, ki so ustrelili Julija Cezarja?

5. Katerega leta je Napoleon zavzel Carigrad.

Odgovori

1. Radji je najdražja kovina.

2. Najtežje pridobivamo radij.

3. V naših potokih žive postrvi, lipami, kleni, mreke, belice itd.

4. Morski volk je največja morska riba.

5. Rimska cesta je najmnogostevilnejša in najrazsežnejši zvezdni sistem.

6. Mesec je naši zemlji najbližji.

7. »Vrtec« je najstarejši slovenski mladinski list.

8. Tekočine se dajo najtežje stisniti.

9. Časopisni papir je iz lesa.

10. V Buenos Airesu imajo zdaj jenski letni čas.

Rešitev zlogovnice

1. Rafi, 2. Ana, 3. Niš, 4. Afrika, 5. užgalica, 6. ravnina, 7. Avala, 8. zibelka, 9. lan, 10. Angela 11. telovadba, 12. Amerika, 13. uk, 14. rabelj, 15. angel. Izrek: Rana ura — zlata ura.

Križaljka »Sova«

Navpično: 1. nočna ptica; 2. žensko krstno ime; 3. sorodnik; 6. kazalni zaimek; 7. osebni zaimek; 8. pritrdilnica; 10. domača žival.

Vodoravno: 1. brez družbe; 4. osebni zaimek; 5. moško krstno ime; 6. pasji nogi; 9. veznik.

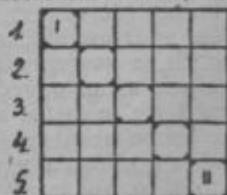
Rešitev križaljke »Jež«

Vodoravno: 1. kum, poraba, 7. korakajo.

Navpično: 1. kor. 2. ura. 3. mak, 4. po 5. ba! 6. aj!

Kvadrat

Črke: a, a, a, a, a, a, a; b; c; e; j; k, k; m, m; n, n; o, o; r, r, r, r, r, r; z. razporedi v kvadrat tako, da dobiš besede: 1. mesto na Gorenjskem; 2. me-

sto v hrvaškem Primorju; 3. obiskovalec božjih poti; 4. mesec; 5. moško krstno ime.

Alko pravilno vstaviš črke, čitaš od I.—II. ime Lambergarjevega gradu na Gorenjskem.

Igre z užigalicami

Iz 6 užigalic sestavi ime reke, katera s svojimi rednimi poplavamami gnoji in namaka veliko deželo!